

frälsningens gåva som räcks oss. Ytterst är korset ett mysterium.

Det oformliga får konturer

Första gången som jag kom in i kapellet på St Davidsgården utanför Rättvik, så ryggade jag nästan tillbaka. Längst fram ovanför altaret hängde ett stort, grönt, anskrämligt och plastigt kors. Det såg ut som om någon hade virat gladpack runt något oformligt därunder. Jag tyckte inte om det.

Men så blev det ändå att jag fäste blicken på det under meditationerna som ingick i retreaten jag var på. Och långsamt ändrades min syn. Jag började se saker som jag först inte såg. Först framträder konturerna av en utmärklad och plågad kropp. Jag ser höftskynket som nödtorftigt skyler hans nakenhet, benen och fötterna som trampat de dammiga vägarna i Israel.

Jag byter plats, jag vill se Kristus från andra håll. Och olika detaljer framträder, beroende på plats och avstånd i rummet men också tiden på dagen. Vid middagstid lyser plötsligt spikhålen mot mig, jag ser spikarna som spänner ut armarna. Under sen eftermiddag gnistrar det som om diamanter varit dolda och först nu ger sig till känna. Och det är när jag knäfaller framme vid altaret som jag ser såret vid sidan.

Under de dagar som retreaten varade betraktade jag korset under flera timmar. Och sakta växte bilden av Jesus fram inför mig. Det kom inte på en gång.

Och så är det ju med den korsfäste Kristus. Först är det något som människan ryggar tillbaka inför. Något som vi finner anstötligt, anskrämligt, rent av fult. "Dårskap" ropar förnufvet inom oss. Men fortsätter vi att betrakta korset, så växer det långsamt fram något annat, något som vi inte såg från början. Bitar faller på plats, det oformliga får konturer. Det sker inte på en gång, men efterhand ser vi mer och mer av den kärlek med vilken Gud älskade världen tillbaka till sig själv. Och ibland behöver vi byta plats i kyrkohistorien. Vi behöver se med andra

⁶⁷CS Lewis, *Kan man vara kristen?* Bokförlaget Libris 2003, s 78

⁶⁸Joh 12:24

⁶⁹Rom 6:4–8

kristnas ögon och betrakta korset från deras håll. Det kan tillföra pusselbitar som vi annars inte hade upptäckt.

Det sista som kommer till mig i St Davidsgårdens kapell är ansiktet. De lugna, fridfulla ansiktsdragen som kontrasterar mot den marterade kroppen. Jag söker efter hans blick men finner den inte. Jag är på fel plats i rummet, jag måste byta perspektiv. Och plötsligt ser jag blicken, eller är det kanske så att min blick fångas av hans? Jag inser att det i själva verket är jag som hela tiden blivit betraktad.

Huvudet lutar lite åt sidan och min första tanke är att konstnären fångat ögonblicket då han precis gett upp andan. Men det är fel, blicken finns där, den är inte slut. Istället är det när Jesus böjer huvudet för att betrakta den lärjunge som han älskade. Den lärjungen ser han fortfarande där i kapellet i St Davidsgården.

Gud och lidandet

Döden är den sak som påverkar oss människor mest, även om det är något vi ofta försöker förtränga. Det sägs att den viktigaste insikten drabbar människan i 4-årsåldern: då går det upp för oss att vi en dag ska dö. Och vi är de enda varelserna på den här planeten som är medvetna om att vår tid är utmätt. Djur har inte den grad av medvetande att de förstår detta.

Döden är alltså fundamental för oss människor och då hade vi väl knappast betraktat Jesus som en riktig människa, om han inte dött utan farit upp till himlen direkt. För att vara mänsklig fullt ut var han tvungen att dela även denna erfarenhet.

Men vi människor dör inte bara, vi lider också, vissa mer än andra. Lidande, förnedring och död är saker som ingår i att vara människa. Därför gick Jesus in i också detta: han delade allt. Det finns inget lidande som en människa upplevt som inte Jesus också upplevt: övergivenhet, svek, misshandel, tortyr, ångest och hat. Vad vi än kan tänkas bli drabbade av, så vet vi att Jesus har erfarit också detta. När vi i vår förtvivlan vänder oss till Gud så är det till en som har upplevt samma sak; den som lyssnar på oss har själv varit där.

Man ska vara försiktig med att säga till en drabbad människa: "Jag förstår hur du har det." För det är inte säkert att vi gör det; om vi inte själva varit där kan vi inte fullt ut förstå. Men Gud kan alltså säga: "Jag förstår hur du har det". När vi drabbas av sorg eller en plågsam sjukdom, så vet vi att Gud har varit där före oss, vi står aldrig ensamma i vårt elände.

En av de svåraste frågorna för oss är varför Gud inte tar bort lidandet. Vi hade önskat att han med ett trollslag gjort detta. Han gör inte det, han valde en annan väg. För många i vårt land är detta ett argument för att Gud inte finns. Men går